Ζηλεύω των άλλων ποιητών τους στίχους…

Νίκος Κουφόπουλος

Γεια και χαρα παλι ξανα. Σε ολους και σε ολες.
Στους ταπεινους, στους σοβαρους, αλλα και στους…ξερολες.
Χαζευω απ’ το παραθυρο στο απεναντι μπαλκονι,
μια ομορφη, γειτόνισσα τα ρουχα της να απλωνει.
Για λιγο κοιταζομαστε με καποια αμηχανια.
Είναι αργα. Νυχτα ησυχη. Εκει γυρω στη μια.
Μετα το βλεμμα της αλλου. Κι εγω το χαμηλωνω,
και κλεινω το παραθυρο γιατι λιγακι …κρυωνω.
Αυτα με τη γειτονισσα. Ανοιγω τον Καβαφη.
Μετα από λιγο ξανακοιταω. Τα νυχια τωρα βαφει.
Παραξενο. Είναι σιγουρα η ωρα περασμενη.
Εκτος αν ισως, σκεφτηκα, καποιον θα περιμενει.
Η σκεψη μου ηταν σωστη. Σε λιγο καποιος νεος,
βρεθηκε να είναι διπλα της. Μου φανηκε ωραιος.
Συντομα η πορτα εκλεισε, και τα παντζουρια επισης.
Και στον Καβαφη αρχισα να κανω ερωτησεις:
-Φιλος της να είναι ή αδερφος; Ή εραστης σπουδαιος;
-Φιλε μου γιατι νοιαζεσαι; Αυτος ητανε νεος…
Αγριεψα. -Τι εννοεις ρε Κωστα, του φωναζω.
Εγω με δεκα από αυτους αμα χρειαστει τα βαζω.
Το γελιο του ακουστηκε πεντε στενα πιο κατω.
Μου λεει: -Νικο, χαλαρωσε και παμε παρακατω.
-Ακου Καβαφη, αραξε. Μη μου την λες εμενα.
θα κλαις αμα σου διηγηθώ δικα μου περασμενα.
Ξανα γελια τον επιασαν. –Ενταξει. Σε πιστευω.
Και αλλωστε, κι εγω, ακομα …μπερμπαντευω.
Τον…εκλεισα. Ακους εκει; Και τον Ρεμπω ανοιγω.
Εκλαμψεις λιγο διαβασα, και μου ειπε: -Νικο, θα φυγω.
-Πού πας Αρθουρε, αραξε λιγακι να τα πουμε.
-Δεν γινεται, ειμαι βιαστικος, μα θα ξαναβρεθουμε.

Εφυγε κι ολομοναχος ξεμεινα εγω στο σπιτι.
Δευτερα αργα, και αρχισε να ξημερωνει η Τριτη.
Σκεφτηκα παλι για δουλεια αυριο να παω πρεπει.
Και θα περασει και αυτή η γυμναστρια η Ντεπυ.
Καλο κοριτσι μα λιγακι μου εμενα μου τα…σπαει.
Ζηταει συνεχεια διαφορα. Ζηταει. Ολο ζηταει.
Όμως αυτά αφηστε τα, εσας δεν ενδιαφερουν,
τι κανουν οι πελατες μου και τι ολο μου γυρευουν.

Παμε τα νεα να σας πω εν τάχει και με τιτλους:
Της Βαβυλωνας ειπανε πως βρηκανε τους κηπους.
Ενταξει, απολιθώματα. Και έναν ταφο ακομα,
αρχαιολογοι βρηκανε, μα ελειπε το πτωμα.
Αυτό τους προβληματισε. Αραγε τι ειχε γινει;
Και ποιος να ηταν ο νεκρος; Εκεινος ή…Εκεινη;
Του Euro, τα μαθατε τα νεα υποθετω.
Της ευκαιριας δράττομαι, και ένα θεμα θετω:
Η βια είναι χρησιμη; Και αν ναι, ποση και ποτε;
Αν ειστε του Γκαντι οπαδοι, ας μη μιλαμε τοτε.
Για σας ξεκαθαρο είναι αυτό. Εχετε παρει θεση.
Εγω λιγο μπερδεύομαι. Ποια είναι αραγε η σχεση,
της δικαιης βιας ή αυτό που λεμε αντιβία,
όταν φτανουν τα πραγματα να…γραψει η ιστορια;
Καταλαβαινεται σαφως τι λεω και πού το παω.
Ξερω ειστε ολοι εξυπνοι. Σκεφθητε. Σταματαω.
Χαθηκα παλι ανάμεσα σε σκεψεις μπερδεμενες.
Γιατι ολοι τις σημαιες τους, λεν είναι…τιμημενες;
Και η τιμη αληθινα δεν ξερω ποσο φτανει;
Γιατι αραγε κανεις αξιζει να πεθανει;
Μεγαλα ερωτηματα βαζω και ισως κουραζω;
Το ματι κλεινω πονηρα και λιγο σας πειραζω.

Παμε να ελαφρύνουμε λιγακι την κουβεντα.
Ομορφα νεα θα σας πω, για μια καλη πατεντα:
Φτιαξανε λεει παγωτο χωνακι…σε ξυλακι.
Ειπαν πως είναι εφεύρεση του γλυπτη μας του…Τακη.
Περιεργο μου φαινεται. Ισως να κανω λαθος.

Ξερω πως με… ανεμομυλους εφτιαξε ένα δασος.
Χαχα…ειδατε; Πονηρα τις γνωσεις μου προβάλλω.
Για γλυπτες, μεγαλους ποιητες, και εχω ακομα κι άλλο.
Βλεπετε τι είναι ο ανθρωπος; Νιωθει συχνα σπουδαιος.
Μα όταν τα δυσκολα ερχονται, τοτε τον πιανει δεος.
Το θεμα μας είναι λοιπον, να ριξουμε τους τοιχους.
Κι εγω…

Ζηλεύω των άλλων ποιητών τους στίχους…

Ζηλεύω των άλλων ποιητών τους στίχους,
και σβήνω, γράφω συνεχώς, και πάλι σβήνω.
Μα οι προσπάθειες μου πέφτουνε σε τοίχους.
Δεν ήταν φαίνεται γραφτό, ποιητής να γίνω.

Ζηλεύω των άλλων συνθετών τις μουσικές,
έτσι όμορφα που βάζουν μια-μια τις νότες.
Οι δικές μου δεν μπόρεσαν, απόμειναν μισές.
Δεν ήταν να διαβώ της συνθέσεως τις πόρτες.

Ζηλεύω τους άλλους τους τραγουδιστές συχνά.
Το πάθος τους, την γλυκιά, την δυνατή φωνή.
Η δικιά μου ποτέ δεν κατάφερε πάρα πολλά.
Δεν ήταν να με γράψει η ιστορία ως τραγουδιστή.

Έχω όμως κάτι που αξίζει όσο ένας θησαυρός,
που σίγουρα αν το μάθαιναν, θα ζήλευαν πολλοί.
Καλά κρυμμένο, στης ψυχής μου τα δωμάτια εντός.
Το ψάχνω όμως ακόμα γιατί δεν το έχω βρει.

Έτσι τα βράδια ήσυχος ξαπλώνω στο κρεβάτι.
Κάποτε λέω, θα το βρω. Ίσως αύριο, ίσως τώρα.
Σίγουρα θα αναδυθεί από μέσα μου αυτό το κάτι.
Κι αν πάλι δεν συμβεί, φαίνεται δεν ήταν η ώρα.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…
nikos1789@gmail.com